

Előfizetési árak:
 Egész évre ----- 12 fr.
 Félévre ----- 6 „
 Negyedévre ----- 3 „
 Egy hóra ----- 1 „
 — Egyes szárn 4 kr. —

Kiadóhivatal:
 Fleits Fer. Pál könyvnyomdája
 Nagybecskerek, Uri-utca 276. sz.,
 hová az előfizetések és a lap
 mértéküldésére vonatkozó felszo-
 lamlások intézendők.

TORONTÁL.

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI NAPILAP.

Szerkesztőségi iroda:
 Nagy-Becskerek,
 Zápolya-utca 1-35 szám,
 hová a lap szellemi részét, illető
 minden közlemény intézendő.

Hirdetések
 a kiadóhivatalban fogadtatnak el
 azonkívül az összes hirdetési
 irodákban.

Megjelenik mindennap,
 vasár- és ünnepnapok
 kivételével.

Bánffy és Kálnoky.

Nagybecskerek, május 7.

Báró Bánffy tegnap férfias nyíltsággal előadott beszédje után tisztában vagyunk azzal, hogy Magyarország miniszterelnöke helyesen cselekedett, midőn Agliardi beavatkozását elítélte, s hogy e nyilatkozatra fel volt jogosítva. Ehhez tehát már nincs szavunk. De mégis csak a legutóbbi napok meglepő sajátos eseményei világosították fel minden irányban mindenkit arról, hogy Kálnoky tulajdonképpen alaposan félreismerte úgy a maga, mint a magyar miniszterelnök állását, valamint az egész politikai helyzetet.

Immár teljesen közömbös az, volt-e és mennyiben jött létre a konszenzus a magyar miniszterelnök és a közös külügy-miniszter között a pápai nunczius politikai vonatkozásokkal teljes utazásával szemben követendő diplomáciai eljárásra nézve. Ennek kiderítése, elbírálása tisztán személys vonatkozású, s a dolog érdemének mérlegelésére nézve merőben irreleváns.

Tény az, hogy a kiegyezésről szóló 1867: XII. törvényzikk expressis verbis biztosítja a magyar miniszterelnök befolyását nemcsak azokra a külügyi vonatkozású ügyekre nézve, melyek Magyarország beligazgatási kérdéseit képezik, de egyáltalán az egész monarchia külügyének vezetésére nézve is.

A kizárólag belpolitikai természetű ügyekben tehát, eltekintve minden egyéb ügyektől is, egyáltalában nincs jogosítva a közös külügyminiszter felülbírálni a magyar miniszterelnök cselekményeit, intencziót, hanem igenis tartozik a saját hatáskörében ez intenczióknak megfelelően eljárni.

Azt meg, hogy a magyar miniszterelnök a hozzá intézett interpellációkra a magyar képviselőházban mit és mikép válaszoljon, egyedül és kizárólag a magyar miniszterelnök, mint a parlament vezetője határozza meg.

Szóval, ha még föltételezzük is azt, a mi lehetetlen, hogy a fenforgó esetben a hivatkozott konszenzus még nem volt formálisan ratifikálva, (mert bizony ennél többet maga a Kálnoky gróf brutálisan támadó félhivatalosa sem állithatott) akkor is azon egyedül törvényes, helyes állásponton kell maradnunk, hogy mindehhez pedig Kálnoky urnak abszolúte semmi köze sem volt, mert törvény szerint nem is lehetett.

Es ebben a stádiumában ez a Bécsből botrányossá tett konfliktus többé nem egyszerű kanapépör, hanem mélyen és fájón belemetsz az élő magyar közjog integritásába.

Es ámbátor úgy beszélnek, hogy a megoldás, melyet a képviselőház tegnapi ülése hozott, nem végleges, annyi bizonyos, hogy Bánffy báró egy a magyar miniszterelnök törvénybiztosított jogait, mint a magyar kormány tekintélyét tegnapi határozott nyilatkozatával minden irányban megóvta.

Virányi József h. árvaszéki elnök, Braun Vilmos p. ü. titkár, Zsirus Mihály m. főszámvévő, Suciú János községi jegyző és Keresztes Aladár. A szóbeli vizsgához 19 jelölt bocsátott. A vizsgálatok eredményét lapunk holnapi számában közöljük.

— **Torontáliak a vasminiszter exhumálásánál.** Említettük volt, hogy Baross miniszter földi maradványait, amelyeket csak ideiglenesen helyeztek Illaván nyugalmra, most hogy a család Klobusiczon díszes sírboltot állíttatott, exhumálják és az új sírboltba teszik. A vasminiszter holttestének az új sírboltba helyezésénél, minthogy Dániel Ernő kereskedelemügyi miniszter a rajta való képviseltesítésre az összes hazai törvényhatóságokat felhívta, Torontál-megye törvényhatósága is képviselve lesz, amely dr. Dellimanich Lajos m. főjegyzőt és Poroszkay Béla m. főügyészt küldötte ki a gyászszertartásra.

— **A csákovár bókai vasut.** A képviselőház közlekedésügyi bizottságának a csákovár-bókai helyi érdekű vasut engedélyezéséről szóló törvényjavaslatra vonatkozólag készült jelentése a következőket tartalmazza: A helyi érdekek kellő mérlegelése, a közforgalmi, kulturális szempontok figyelembevételére indokolják Csákovár nagyközség elhatározását, mely szerint a zsebely csákovári helyi érdekű vasut meghosszabbítását képező és az ezt Bókánál a torontáli vasutakkal összekötő csákovár bókai h. é. vasut kiépítésére annak idején előmunkálati engedélyt kérjen. Engedélyes nagyközség időközben jogait a zsebely csákovári h. é. vasut-részvénytársaságra ruházta át; ez elkészítvén a vasuti vonalra vonatkozó műszaki tervezeteket, az engedélyezési tárgyalás megtartatott, a feltételek meghatározottak, ennek értelmében ezen vonalszakasz 40 kilométernyi hosszban épül, az okmány keltétől egy és fél év alatt lesz kiépítendő. Az ezen vasutra vonatkozó engedélyokmány az 1893 ban a részvénytársaságnak kiadott engedélyokmány függeléképpen fog szerepelni.

HIREK.

Tájékoztató.

Május 11. A kaszinó dalárda estélye.
 Május 13. A tor. m. gazd. egyesület közgyűlése.
 Május 16-19. Országos vásár.
 Május 19. A torontál-megyei jegyzőegylet közgyűlése.
 Május 19. A tor. közm. egyesület estélye.
 Május 19. Tisztizéki ülés.
 Május 20. Torontál-megye tavaszi rendes közgyűlése.
 Május 20. A szőnyeggyár közgyűlése.
 Junius 2. A jótékony nőegylet tavaszi mulatsága.

A gőzfürdő naponta reggeli 5 órától nyitva van ök részére kedden és pénteken délután.

— **Jegyzői szigorlatok.** A községi jegyzői szigorlatok a mai napon vették kezdetüket és lapunk zártakor be is fejeztettek. A vizsgáló bizottság a következő urakból állt: Elnök: Dániel László alispán, tagok: Poroszkay Béla m. főügyész, dr. Mihalovich Ödön árvaszéki elnök, Talapkovits Vazul p. ü. tanácsos és pénzügyigazgató, Kovách Agost kir. tanácsos

A „TORONTÁL” TÁRCZÁJA.

Angyalszárnyak.

Irtá: Catulle Mendés

Palos sziget királyának a fia egy szép nyári reggelen egyedül sétáltván a hóban, — mert Palos-szigeten nyár derekán ragyogó nap-sugár mellett is havazik s a fehér, de nem fagyasztó hóhelyek lerakodnak a jázmin és orgona buján virító ágaira, — a földön valami gyémánt s ezüstfényben ragyogó tárgyat pillantott meg, a mely úgy rezgett, mint a bárfa hurjai, melyek zenész ujjai alól csak az imént szabadultak fel.

Ha kisebb volna, alakja után a hajnal harmatgyöngyeivel borított, kitépelt galambszárnyak néznéd; de nagy azurba játszó, bizonyosan a paradicsomból alahullott, megtépett tollu angyalszárny. Ebben nem lehetett kétség.

A királyfi a ragyogó tárgy láttára bus gondolatokba merült. Eh! végre is valami égi hirnök a sötétség szellemével vívott harcában vagy a pokol szelének egy esapásától találva, vesztette el a szárnyait! Vagy talán azt az oktalanságot követte el, hogy egy este — eltévesztette a szobát, — leült ama kegyetlen szeretők egyikének illatos ágya közelében, kiknek nincs nagyobb gyönyörűségük, mintha gyötörhetik azt, akit meglópnak s megfoszthatják illuzióitól? Némelykor elégséges a nőnek egyetlen ölelése vagy lehelle, hogy ez a szárny lehulljon. De bármint legyen a dolog, most nagy bajban lehet. Milyen megalázás, milyen bánat gyötörheti, hogy a táncestélyeken, melyeken a tizenegyszer szüz legbájosabbjaival táncolnak, kigunyolják égi fivére, mert rosszul

járja a k-ringőt, — hiszen sánta! Sánta! Bizonyára. Minthogy nem vérből és husból valók, hanem szárnyakkal bíró, tiszta lelkek: az angyalok nem lábaikra sánták, hanem szárnyaikra.

E valószínű fájdalomra gondolva merült töprengésbe Palos sziget hercege. — Szánalom s részvétellel eltelve, nem tudta megérteni azt az eszmét, hogy egy cherubin, vagy szerafin hasonló legyen olyan szárnyaszegett galambhoz s elhatározta, hogy ezt a fehér, gyémántos, ezüstös s remegve vergődő tárgyat visszaadja annak, aki elvesztette.

Amde könnyebb volt ezt gondolni, mint végrehajtani. Hogyan lehet megtalálni azt az angyalt, aki szárnyai miatt bánkódik? — Nem lehet a paradicsomkertbe minduntalan belépni, mikor akarnánk! Kifüggeszteni az egész királyság valamennyi városában, hogy az, aki elvesztett valami értékes tárgyat, visszakaphatja királyi palotában, hasztalan fáradság lenne. Az angyalok nem szoktak az utcákon sétálni, mint az emberi pillangók. A fiatal herceg tehát nagy zavarban volt.

Aztán elgondolta, hogy jó lenne tanácsot kérni attól az apró teremtestől, akit szülei akarata ellenére, a szerelem hatalmával eljegyzett magának. — Az erdővéd leánykája volt. A szárnyat hóna alá fogva, elindult a leányka fölkeresésére. Megtalálta az erdő szélén, nem messze lakásuktól.

— Ah! édes szívem, — mondá — szomorú ujságot hozok neked.

— Mifélté, ha szabad tudnom? — kérdé a leányka.

— Egy argyal elvesztette az egyik fehér szárnyát.

A leányka elpirul, de nem látszott meglepettnek.

Mintha már tudott volna erről a kellemetlen eseményről. Es midőn a herceg hozzátévé: „Ei vagyok határozva, hogy visszaadjam”, — lehunyta a szemét, még jobban elpirulva.

— Edes szívem, — folytató — egyedül te tudhatsz utbaigazítani, hogyan kezdjek ehhez a nehéz feladathoz. Te olyan szép és ártatlan vagy, hogy az összes égi szellemek találkat adnak nálad nappal gondolataidban, éjjel álmodban. Lehetetlen hát, hogy őket hallva, ne értesültél volna róla, mi történt egyikükkel?

— Ugy van! — mondá — ismerem ezeket a dolgokat, amennyire lehetséges s tudom, hogy az én örangyalom az, ki egyik szárnyát elvesztette. — Valóban? A te örangyalod? Csodálatos véletlen. Mondd el nekem, kérlek, hogyan esett meg vele ez a szerencsétlenség.

— A te hibád által, erről biztosítlak. Emlékszel arra a sétára, melyet együtt tettünk valamelyik este a citromfák alatt; amikor a csillagok úgy rezegtek, mint arany gyümölcsök?

— Hogyan feledtem volna azt el? Az volt az az est, amikor te először engedted meg, hogy ajkaimmal arczodot érintsem s azóta olyan illatos az ajkam, mintha rózsát ettem volna.

— Igen, az este egy csókot adtál s az, amilyen édes volt nekem, olyan kegyetlenül érintette örangyalomat, aki az ágak között kísért, hogy figyelmeztessen s védelmezzen. Egyik szárnya eltűnt, mialatt te elhalmoztál gyöngédségeddel. Az örangyalok törvénye az, hogy akikre az ég a fiatal leányokat bízta, azok első áldozatai vétkeinek.

— Oh kegyetlen törvény! Képzem, hogy örangyalod így megbénítva, mennyire el van keseredve.

— Sokkal jobban, mint amennyire elképszelhetnéd.

— Két új ügyvéd. Dr. Demkó Endre és dr. Billitz Béla, mindkettő városunk szülötte, tegnap jó sikerrel letette az ügyvédi vizsgát Budapesten.

— A nemzeti színház gyásza. Komoly veszteség érte a nemzeti színházat. A művészi ensembelnak egyik derék tagja, Pintér Sándor, mint Budapestről írják, tegnap éjjel hosszas szenvedés után elhunyt. Pintér, mint a konzervatorium végzett növendékét még Szigligeti Ede szerződtette a nemzeti színházhoz. Szép, férfias alakja s nemes érczes hangja fényes jövőt ígért neki a színpadon. Az ígéretek nem váltak be. Pintér nem küzdötte fel magát elsőrendű művészzé, de a saját szerepkörében mindig derékasan helyt állt. Egyik legjobb szerepe a Szinészkirály volt Hamletben. Az Ember tragédiájában az Atyaistent játszotta, s azért, kik végtelenül szerették a konziliáns jellemű derék embert, tréfásan azt mondták, hogy ő a legnagyobb színész. Halálát idült vesebaj okozta. Az orvosok már hetek óta lemondottak róla. A nemzeti színháznál halálának hírére nagy megilletődéssel fogadták s rögtön kintűzték a fekete sászlót. Az elhunyt özvegyén kívül, ki az operának tagja, egy fiugyermeket hagyott hátra.

— A dologkerülő vége. Folytonos pörpártvartól visszhangzott a Mária Terézia utcabeli lakás, amelyet az Üveges-házaspár Lukács közelemestertől birt bérben. Üveges Mihály, a fiatal huszonhat éves férj, az ügyes, de léha kömivessegek közül való volt, akiket szombat este, a hetibérfizetés után, hiába vár a kisirt szemű asszony. Atvirrasztja szegény az éjszakát, bejárja másnap téveteg léptekkel az ismertebb kocsmákat, aztán csak megint vár, vár, míg végre ki nem aludt mómortól tántorogva, üres zsebbel, rekedt hangon pénzt követelődve hazabotorkál harmadnap a szépséges mákvirág. Szakasztott így esett meg ma reggel is a már megszokottá vált dolog az Üveges-familiában. Mikor Üvegesné szül. Kovács Anna számon kérte egy kilencz óra körül bedülőngöző uratól a hetibért, Üveges állatias dühvel esett a szegény asszonynak és rémséges fenyegetőzések közt követelt pénzt az ijedten hátráló asszonytól, majd látva, hogy az üldözött gyors iramlással az utcára szökött, össze vissza tört-zuzott mindent a lakáson. Soká tartott, míg a mómort ádáz dühe egészen kitombolta magát. Ekkor aztán beállott a visszahatás. Üveges lement az udvaron levő faskamrába, egy kis baltával jókora darabot hántott le egy ólomcsőből, majd megtöltve rozoga pisztolyát, begyömösölte a kezdetleges löveget és mellére sütötte. A lövés rögtönös halálát okozta. Holttestét beszállították a városi kórház halottas kamrájába.

— Tíz krajezárért. A bécs-wieden: járásbírósnál egy fényesen öltözött ur nőt állt mint panaszos és gazdagságának egész sulyával követelte, hogy szobaleányt becukják, mert ez tíz krajezár ára sütéményt evett meg egy lakoma

— Megcsönkítva, megbénítva képtelen arra hogy akkor térjen vissza az égbe, mikor óhajtaná, vigasztalhatatlan s egyre sir. Es én ugy sajnálom, hogy rólad nem álmodhattam; nem hagyott aludni jajveszékelésével.

Fontos dolog hát, hogy mindenáron viszszaadjuk a szárnyát! Nem bánkódnám már a rossz fölött, amit okoztam, de óhajtanám megtalálni a módját, hogy tehessem azt jóvá.

— Azt hiszem, van egy, suttogó a leányka.

— Oh, mondd mi az, mi az?

— Hát szükséges volna (s itt oly halkán beszélt, hogy alig hallottam a szavait), hogy visszaállítassék a szép citromfák alatt tett sétatálcán áll-pot. Orangyalom elvesztette a szárnyát, mert te nekem csókot adtál; visszakapná kétségkívül, ha...

— Ha... folytatd kérlek, folytatd!

— Ha én azt neked visszaadnám!

E szavakra remegve s szégyenpírral arczán olyan volt, mintha rózsává változott volna s mikor a herceg feléje közeledett, elragadtatva a módtól, melyet a leányka kitalált, elfutott az ágak között, magára hintve azokról a nap sugaraitól gyémánt és aranyfényben csillogó harmatoseppeket.

A királyfi utána futva, utolérte, leültette egy mirtus tövébe, mely nagyobb volt, mint egy tölgy. Itt, az erdő homályában, a fészkek csendje közepette, amelyek elhallgattak, hogy halljanak; térdén állva beszélt hozzá, mint ahogy a templomban imádkoznak.

— Oh, hogyan szeretlek! Oh, hogyan imádlak! Miért futsz hát e szavak elöl? Aztán mondd neki édes dolgokat. Mennyivel boldogabb lennék én, — monda — mint virág, melyet a

alkalmával, melyet az asztaltól, az urnő engedélye nélkül szedett el. A duszgázdag asszonyosság még arra is kész volt megesküdni, hogy vendégei közül senki sem ette meg a kérdéses süteményt, mint azt a szobaleány állította, csak mindegyik bünhődjék a szegény csaléd. Baj csak denképen bűnhődjék a szegény csaléd. Baj csak denképen bűnhődjék a szegény csaléd. Baj csak denképen bűnhődjék a szegény csaléd.

— Halálózás. Budapestről írják, hogy ott Schlesinger Mór, a Nagybecskerekben is állandó képvisellel bíró Schlesinger és Polakovits fővárosi terménynagykereskedő czég főnöke tegnapelőtt rövid szenvedés után 68 éves korában meghalt. A megboldogult, a ki a főváros legelőbbkelő kereskedőinek körében is elsőrangú helyet foglalt el, évek hosszu során át tagja volt a budapesti áru- és értéktőzsde tanácsának. Temetése tegnap délután öt órakor ment végbe óriási gyászközönség részvétele mellett.

— Wolkenstein balesete. Egy párisi telegram szerint, midőn gróf Wolkenstein osztrák-magyar nagykövet tegnap reggel kilovagolt a Bois de Boulogne-ba, lova elbukott és a nagykövet a ló alá kerülve, bordatörést szenvedett. A tegnap este kiadott orvosi jelentés konstatálja, hogy Wolkenstein gr. bordatörést szenvedett, mely azonban nincs komplikációval összekötve. A nagyövet jelenlegi állapota teljesen kielégítő.

— Szerbek és románok. Réva-Ujfaluról írják lapunknak: Egy két év előtt még meleg és szoros barátság állt fenn az idevaló szerb és román lakosság vezérférfiai közt. Ez a barátság azonban személyes sülődások következtében felbomlott s most kölcsönös vadaskodások folynak az egykori hű szövetségeseik közt. Nem rég egy tekintélyes román embert jelentettek fel szerb ellenségei, hogy politikai konspirációkat folytat, most megint a szerbekre jár a rud, kik ellen más részről történt a napokban egy érdekes feljelentés. Niksics Sándor itteni vagyonos polgár leányának esküvőjén a község bírája Jovanovics S. Gáj (Milos) fia, Jovanovics Svetislav és keves kivétellel az egész násznép kocsjai, lovai fehér és piros szalagokkal és kendőkkel, az ostorok kék szalagokkal felpántlikázva, a vendégek kezében lévő csutórák pedig mindhárom szerb nemzetiszínű pántlikákkal voltak feldisztatva. A feljelentés következtében Jablonszky Miklós a pancsovai járás főszolgabírája vizsgálatot tartott Réva-Ujfalun és most az iratokat a kir. ügyészséghez teszi át indítványtétellel végett.

— Öngyilkos huszár. Bónis Sándor, a 4ik huszárezrednek: Ö Bécsen elszállásolt századánál szolgáló huszárt tegnap a padláson felakasztva találták társai. A gyalogságtól tették át

lepke felkeres; mennyivel boldogabb lennék, mint a levél a vadgalamb tollainak érintésére, ha ajkad, ah! a te ajkad érintene lehelletével! A leányka nem felelt, elfordítva fejét; nem akarta látni azt a kedves arczot, melyre oh! oly örömmel lehelne rá egy csókot.

A herceg busan folytatta:

— Milyen kegyetlen vagy, hogy nem akarsz arezonra egy csókot adni! Erteném, hogy megtagadod tőlem azt a méhetetlen örömet, amiért ugy esengek, ha csak rólam volna szó, akit te nem szeretsz annyira. De, oh! kegyetlen! nem gondolsz örangyalodra, aki siratja szép fehér szárnyát? Feleded, hogy nekem visszaadva a csókot, neki visszaadod a szabad röplést a felhők paradicsomának csillagai között? Milyen boldogtalan, mennyire szánalomraméltó! Itt vonsozolja magát a sáros földön a helyett, hogy uszna kéjelegve a hajnal rózsás felhői között; aki a nap sugaraitól szokott fényleni, fakó a föld porától. Láttál már vadgerlét, mely félig holtan az ágra akar röplüni s nem bír? Ehhez a madárhoz hasonlít ő. Ah! e szegény! Ha már nem érzesz irgalmat irántam, légy irgalommal ő iránta — s szándé el magad, tégy engem boldoggá, hogy ő legyen az!

Valószínűleg ezt megfontolva, engedett a leányka. Ugy gondolta, hogy kötelessége beleegyezni egy ember boldogságába, egy angyal boldogságáért: és lassan, azzal a vonakodással, ami annyira lefokozza a vágyat, ajkai közeledtek a rózsás fiatal arczhoz. Aztán rátapadtak. Az ágak megrezdültek. Az angyal röplött el örvendezve két szárnynyal.

a huszárokhoz s ez keserítette el annyira, hogy az életét nem bírta elviselni.

— Temesvármegye közgyűlése. Temesvármegye törvényhatósági bizottsága tegnap Molnár Viktor főispán elnöke alatt közgyűlést tartott, amelyen első osztályu aljegyzőnek választották Reviczky Pál főispáni titkár, a főispán pedig az új aljegyzőt főispáni titkári minőségében 3 éven át kifejtett jeles és odaadó működése elismerésül, törvényadta jogánál fogva tisztelbeli főjegyzőnek nevezte ki. Ezután harmad osztályu aljegyzőnek megválasztották Lászlóffy Istvánt, a főispán pedig 3 ad osztályu ideigl. aljegyzőnek kinevezte Gu yás Gyulát és közölte, hogy dr. Manassy Györgyöt tb. aljegyzőnek nevezte ki. Az üresedésben levő szolgabírói állásokra egyhangulag megválasztották: Takácsy Sándor, Nagy István és dr. Heinrich Árpád.

— Javítóintézetből a börtönbe. A szegedi rendőrségi krónikának alig van ösmertebb alakja Rácz Szilveszternél. Ez egy 16—17 éves suhancz, a ki harmadfőszentendőt töltött az aszódi javító-intézetben. Deczemberben eresztették haza, a bizonyítványára azt írták: Magjavult. A „magjavult“ fiúnak aztán, amint hazaérkezett, első dolga volt, tolvaj-bandát alakítani, a melynek tagjai tervszerűen dolgoztak az egymás kezére. Kijárogattak reggeikenként a piacra és a tanyai kocsikról minden elvihető tárgyat elloptak, olyformán, hogy a lopott dolgot kézzől-kézre adogatták egymásnak s mire a lopást észrevették, a banda legfürgőbb lábu tagja már a negyedik utcában szaladt vele. Rácz Szilveszter a tarsiával együtt a minapi várcsón nagy munkában volt. Már reggel öt órakor ott sürgölődtek a baromvársámban. A kocsik, lovak jártak-keltek, amíg Rácz egy angol nyerges pillantott meg, melyet hamarosan odadobott Babcsin ecz Gusztav társának, a ki azt tovább dobta Hajnal Ottónak. Utóbbi gyors futásnak eredt a nyerges, de szerencsétlenségére szemközt jött vele a nyerges tulajdonosa, a ki elfogta a tolvaj fiút. Az ő vallomására a tán kézrekerült a másik két tolvaj fiú is. A kis gonoszokat átkisérték a fenytő bíróságához.

— Párbaj Nagyszentmiklóson. L. K. hivatalnok és A. J. tart. hadnagy, mint nagyszentmiklósi levelezőnk írja, tegnap párbajt vívtak, amely az utóbbi könnyű megsebesülésével végződött.

— Egy tűzérkapitány regénye. Nagyváradról írják, hogy Ackermann Károly nyugalmazott tűzérkapitány és okleveles mérnök, szombaton délelőtt 9 órakor, az ottani katonai-kórházban, a hol gyógykezelték, egy mindig magánál hordott revolverrel agyonlőtte magát, és azonnal szörnyet halt. Az öngyilkos tűzérkapitány szomorú regényt írt át. Hadnagy korában Budapesten állomásozott és szerelmi viszonyt kezdett egy vasuti pénztárosnővel, kivel tizenöt évig tartotta fenn a benső ismeretséget, melyből két leánygyermek származott, kiket Ackermann kapitány mely apai szeretettel vett körül. Ezt az idillikus viszonyt azonban megzavarta a kapitánynak Stockerauba történt áthelyeztetése, a honnan pontosan küldött havisegélyivel támogatta tőle elszakadt kedvesét és gyermekeit. Hosszas idő múltán meg is látogatta őket Budapesten, és ekkor tisztársai arra figyelmeztették, hogy az asszony hűtlen feslett életet él. Ackermann kapitány heves szemrehányást tett ekkor kedvesének, de a nő, a kapitány legnagyobb bámulatára, a szemébe nevetett és rámutatva a gyermekekre esküdözött, hogy azok — nem a százasoséi. Ackermann kapitány, nagy lelki izgalomban hagyta ott a czéda nőt és bosszút akarván rajta állani, megnősült, mire volt kedvese apaságát keresetet adott be ellene a temesvári kir. törvényszéknél. A később megtartott végtárgyaláson a kapitány hajlandó volt az általa rajongásig szeretett gyermekek apaságát elvállalni, de csak abban az esetben, ha a gyermekek az ő gondozása alá adatnak. A törvényszék azonban a gyermekeket az anyának ítélte oda. Ez az ítélet és a vele járó sokféle kellemetlenség, melyeknek folytán a felesége is elhagyta őt, buskomorrá tették a még élete delén levő férfit, tönkře tették pályáján, melyet aztán elhanyagolt és megunt ugy, hogy nyugdíjaztatta magát. Hat héttel ezelőtt került Nagy Szalontára, ahol a „fekete-kőrösi ármentesítő társulat“-nál mint segéd-mérnök működött. Új foglalkozásában sem tudta azonban egykori szerelmét és gyermekeit feledni és ez az érzés annyira uralta aztán egész lényét, hogy a revolvert adta kezébe. Ackermann kapitány, Gabrovitz Kamilló mérnök társához intézett levelet hagyott hátra, és abban csekély hagyatékáról rendelkezik.

— Segély az árvizkárosultaknak. A Banchák János nagygyúji segédjegyző által a szerbbókai árvizkárosultak javára gyűjtött 41 forinthez a következők járultak hozzá:

Nagygyúj község mint testület 20 frt, Banchák János 2 frt 20 kr, Schmidt Nándor 5 frt,

Zoltá
Gojka
dita
1 frt
Gojka
Szav
Max
Gojka
Glog
Jova
Gaál
Acza

Irma
n a g
mest
legye
szere
elhal
hagy
nagy
hagy
orszá
sere
ki a
szá
tart
ban
ter l
illet

köze
gédia
halál
legen
losn
lád.
a ca
szép
tak e
is ki
kére
nem
gette
esak
Greg
ped g
a hirt
magá
kát i
írják
de s

tál
ják
távk
ben
lett

ered
A k
Jó s

ered
hogy
Fe
Kri
rel é
indu
bach
gés
tova

ered
vala
ffy
jék

ered
lem

